

En alldeles ny och wacker

L O F F Å N G

om Hans Keiserliga Majestäts under-
bara och lyckliga räddning från mord-
försöket d. 14 (2) April 1879;

jemte

W ä r t L a n d.

Helsingfors,

J. E. Frenckell & Son, 1879.

Säljes i Bokhandeln N:o 41 Unionsgatan.

Lofsång.

Lofwer Gud i himmels höjd,
Att Han har, sitt folk till fröjd,
Beskyddat vår ädle Kejsare,
Från alla mordförsöt, som de
Onda makter wille tillställa,
Men sjelfwe fått gå i denna fälla.

Det är något att tänka på,
Hur vår Gud afwände, så
Att fem skarpa skott ej träffade,
Som war mot bröstet riktade.
Vår milde Kejsare wi än har här,
Som är för sin' undersåter så kär.

Må Gud bewara vår Kejsare
Från allt ondt, det wilja wi be,
Att vår monark må länge lefwa
Och njuta glädje, fröjd och ära
Af sina undersåters lydriad,
Som alltid är Hans folk till prydnad.

Den, som det onda har uppsunnet,
 Har af belzebub blifwit öfvervunnen;
 Nu straffet följde på gerningen,
 Och så det alltid går med den,
 Som ej will följa den inre rösten
 Den manar godt ifrån Gud i höjden.

Den stora högtid han ej tänkte på,
 Som wille sådant ryfligt brott begå.
 När andra prisa och lofwa Gud —
 Med orgeltoner och sångers ljud —
 Man får ej lyfna till den ondes röst,
 Som will få ofrid uti alla bröst.

De arma föräldrar till mördar'n där,
 Swad sorg och grämelse det nu är,
 Att sonen fick ett så ömkligt slut,
 Det kunde de wist ej trott förut;
 Men så det går, när ej barn få lära
 Att Gud och Kejsar'n de skola ära.

Ett ordspråk finnes, som säger så:
 Du alltid på änden tänka må;
 Då skall du aldrig göra illa,
 När ondt dig frestar, så håll dig stilla,
 Och bed din Gud om att stå emot
 Den ondes lockelser och hans hot.

O Gud! gör vår ädle Kejsare fäll,
 Att Han må till lifwets senaste qwäll
 Bära sin krona med glädje och frid,
 Sitt trogna sitt finska folk i all tid
 Wärna och skydda från fall, och i ro
 Lofwa bland wänner som gifwa sin tro
 Att Gud och sin Kejsare allenast.

Lofwer Herran båd' stora och små;
 Lofwa och tacka och prisa må
 Hwar man, för det under som är gjordt
 Af Herren i himlen det wi nu spordt.
 Vår dyre Kejsares lif blef sparadt
 Och till lång lifstid wäl bewaradt.

Wårt Land.

Wårt land, vårt land, vårt fosterland,
 Ljud högt, o dyra ord;
 Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
 Ej sänks en dal, ej sköljs en strand,
 Mer älskad än vår bygd i nord
 Än våra fäders jord.

Vårt land är fattigt, skall så bli
 För den som guld begär,
 En fränling far och stolt förbi;
 Men detta landet älska wi,
 För och med moar, fjäll och skär
 Ett guldbland dock det är.

Vi älska våra strömmars brus
 Och våra bäckars språng,
 Den mörka skogens dystra sus,
 Vår stjärnenatt, vårt sommarljus,
 Allt, allt hwad här som syn, som fång
 Vårt hjerta rört en gång.

Här striddes våra fäders strid
 Med tanke, svärd och plog,
 Här, här, i klar som mulen tid,
 Med lycka hård med lycka blid,
 Det finsta folkets hjerta slog,
 Här bars hwad det fördrog.

Hwem täljde väl de striders tal,
 Som detta folk bestod?
 Då kriget röt från dal till dal,
 Då frosten kom med hungrens qual,
 Hwem mätte allt det spilda blod
 Och allt det tålmod?

Och det war här det blodet flöt,
 Ja här för och det war,
 Och det war här sin fröjd det njöt,
 Och det war här sin suck det gjöt,
 Det folk, som våra bröder bar
 Långt före våra dar.

Här är och ljukt här är och godt,
 Här är och allt beskärdt:
 Hur ödet kastar än vår lott,
 Ett land, ett fosterland wi fått,
 Hwad finns på jorden mera värdt
 Att hållas dyrt och kärt?

Och här, och här är detta land,
 Vårt öga ser det här;
 Vi kunna sträcka ut vår hand
 Och wisa gladt på sjö och strand
 Och säga: se det landet der,
 Vårt fosterland det är!

Och fördes wi att bo i glans
 Bland guldmoln i det blå,
 Och blef vårt lif en stjärnedans,
 Der tår ej gjöts, der suck ej fanns,
 Till detta arma land ändå
 Vår längtan skulle stå.

O land, du tusen sjöars land,
Der fång och trohet byggt,
Der lifwets haf och gett en strand,
Wår forntids land, wår framtids land,
War för din fattigdom ej flyggt,
War fritt, war gladt, war tryggt!

Din blomning sluten än i knopp,
Skall mogna ur sitt twång;
Se, ur wår kärlek skall gå opp,
Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp,
Och högre klinga skall en gång
Wår fosterländska fång.

